

16. októbra 1931: „Abba, Pater“

16. októbra 1931 sa svätý Josemaría modlil v madridskej električke ponorený do starostí. Táto modlitba - prednesená na ulici - ho priviedla k tomu, aby mimoriadne hlboko pochopil, že je Božím dieťaťom. „Abba, Otče,“ modlil sa nahlas.

16.10.2024

Príbeh prevzatý z knihy *Zakladateľ Opus Dei (1)*, ktorú napísal Andrés Vázquez de Prada.

16. október bol pamätný deň plný modlitieb. Bol to jeden z tých dní, keď si ledva stihol prečítať pár riadkov novín, pretože ho strávil v kontemplatívnom spojení: „Deň svätej Hedvigy 1931: chcel som sa po Omši pomodliť v tichu svojho kostola. Nepodarilo sa mi to. Na Atoche som si kúpil noviny (A.B.C.) a nastúpil som do električky. V túto hodinu, keď to píšem, som nebol schopný prečítať viac ako jeden odsek novín. Cítil som, ako sa na mňa valí modlitba náklonnosti, hojná a vrúcna. Tak som sedel v električke a celú cestu domov (...)“.

Keď neskôr bude musieť podrobne opísať modlitbu toho dňa, „najvyššiu modlitbu“, akú kedy zažil, a vysvetliť tú mimoriadnu milosť zjednotenia s Bohom počas cesty v električke, keď sa túlal ulicami, uvidí v tom ponaučenie.

Pán mu dal pochopiť, že vedomie Božieho synovstva musí byť v samom srdci Diela: „Cítil som pôsobenie Pána, ktorý spôsobil, že toto nežné vzývanie vzkĺčilo v mojom srdci a na mojich perách so silou niečoho naliehavo potrebného: Abba! Otče! Bol som na ulici, v električke [...]. Túto modlitbu som pravdepodobne vyslovil nahlas. A kráčal som ulicami Madridu, možno hodinu, možno dve, neviem povedať, čas plynul bez toho, aby som to pocítil. Museli ma mať za blázna. Rozjímal som so svetlom, ktoré mi nepatrilo, o tej ohromujúcej pravde, ktorá zostala zapálená ako uhlík v mojej duši, ktorý nikdy nezhasne.“

V posolstve z 2. októbra 1928 sa vo výzve k svätosti uprostred sveta opakovalo staré a nové učenie evanjelia: *estote ergo vos perfecti, sicut et Pater vester caelestis perfectus est*; buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.

V ten deň vnímal v tajomných hĺbinách Božieho synovstva rozsah tejto úžasnej skutočnosti. Nie tak, ako ju dovtedy prežíval, ale premietnutú do jeho konkrétneho zakladateľského poslania, ako to vysvetľoval svojim deťom: „Mohol by som vám povedať, kedy presne sa objavila tá prvá modlitba Božieho syna. Ako dieťa som sa naučil volať Otče, v modlitbe *Otče náš*; ale cítiť, vidieť, obdivovať Božiu vôľu, že máme byť jeho deťmi..., tak to na ulici a v električke - hodinu, hodinu a pol, neviem - *Abba, Pater*, musel som volať. V evanjeliu sú úžasné slová, všetky sú úžasné: *Nik nepozná Syna, iba Otec, ani Otca nepozná nik, iba Syn a ten, komu to Syn bude chcieť zjaviť.* (Mt 11, 27). V ten deň si výslovne, jasne a definitívne želan, aby ste sa spolu so mnou vždy cítili ako deti Boha, tohto Otca, ktorý je na nebesiach a ktorý nám dá všetko, o čo ho budeme prosiť v mene jeho Syna [...]“.

Ešte v roku 1971 pri meditácii oživil úžasnú spomienku na ten deň, ktorý bol potvrdením nevýslovnej črty byť Božím dieťaťom a tiež toho, že Dielo je skutočne Opus Dei: „Pochopil som, že Božie synovstvo musí byť základnou charakteristikou našej spirituality: Abba, Pater! A že v prežívaní Božieho synovstva sa moje deti ocitnú plné radosti a pokoja, chránené nedobytnou hradbou; že budú vedieť byť apoštolmi tejto radosti a budú vedieť odovzdávať svoj pokoj aj vo vlastnom utrpení alebo v utrpení iných. Práve z tohto dôvodu: pretože sme presvedčení, že Boh je náš Otec“.
